

מתגבר ומטרגיה הופכת לסאטירה עוק צנית יותר ויותר.

איטוביגריפה? "הבה נאמר שעזבתי את ארגוניטינה, משום שלא יכולתי להמשיך ולחיות לפי רוחי שם..." היא מסבירה כתשובה עקיפה לשאלה. "חוץ מזה, האין בכל יצירה בתחומיה של האמנות משהו מיוצריה?"

"טעות תהיה לראות בסרט זה קומדיה כפריה", כתב העיתון הצרפתי ל'אקספרס'. "הסרט כולל אמיתות כלל אנושיות הנכר נות בכל סביבה."

נכון מאד. לא רק בכפר צרפתי. אפילו בצניבור הישראלי. בעיקר כאשר מדובר בו על צנוורה.

תדריך

תליאביב

*** הם יורים גם בסוסים (פאר, ארצות-הברית) — תיאור תחרות היקודים המאראטונית, בימי המציקה הי כלכלית באמריקה, שהבטיחה פרס של 1500 דולר למנצח. אלא שבמרוץ אחרי אשלית העושר האמריקאי אין מנצחים, ישנם רק מפסידים ומובסים, ולאלה צפוי גורל מר יותר מאשר לסוסים. עצוב, מדכא, אבל חובה לראות.

*** מאש (תליאביב, ארצות-הברית) — צוות של רופאים בבית-חולים צבאי, בשדה, בורח מן המציאות המור וועה בעזרת בריחות קרות-מזג, תעלולים ונסיונות. סאטירה מאקאברית על המלחמה, המוכיחה שוב כי המלחמה היא בריחת הוועה הנוראה ביותר שהומצאה עלי אדמות. כדאי לראות.

*** נשים אזהבות (סטודיו, אנגליה) — סרט המקסים את העין בצילור מיו, ושובה לב במישחק של איליבר ריד, אלן בייטס וגלנה ג'קסון, המצטיינת בין הנשים. פניה מקומה של האהבה בחיי ג'י בוריו של די. ה. לורנס, ועל פי ספרו הנודע.

*** אן של אלה הימים (גור-דון, ארצות-הברית) — הנרי השמיני כמר אהב אנושי, ואן כהתגלמות הילדה-האשה הניצחית, במשחק טוב של ריצ'רד ברטון וקרייב בויטולד, בסרט הנראה כסידרת ציורים תיה.

*** ויהיה אב... (גת, אנגליה) — מרד-הנוער, כפי שהוא בא לידי ביטוי בפנימיית-בנים אנגלית. הומור סרקסטי פרוץ ומוגזם בכונה תחילה.

ירושלים

*** פאטון (אוריון, ארצות-הברית) — הגנרל האמריקאי המשימץ ביותר, מצליח לרכוש את הבנת הצופים, אם לא את אהדתם, בגלל השחקן המעצב אותו: ג'ורג' סי. סקוט. סרט עשוי היטב ומי עניין.

*** גנבי האופניים (ארנון, איטליה) — אחת מפנינות הניאוריאליזם של ויטוריו דה-סיקה. מי שלא ראה, כדאי שיעדכן את עצמו.

*** היה שדום מיסטר צ'יפס (ירושלים, אנגליה) — המחנך הטיפוסי, אותו זוכרים הרבה אחרי ימי בתי-הספר, המנוצב בצורה מופתית על-ידי פיטר אור טול, ומולו מזמרת בחביבות פטולה קי לארק. לכל בני המשפחה, אך בעיקר ל-נשים.

*** ההודאה (זיה, צרפת) — ספרו של ארתור לונדון מקבל תוקף רב על-ידי בימויו העז של קוסטא גאברס, ומישחקו המשכנע של איוו מונטאן. הי אקטואליות של משפטי-ראוה בוערת. לכן זהו סרט-חובה לכל איש בעל הכרה פרי לטיות.

חיפה

*** לא מכיר, לא יודע (מוריה, צרפת). לואי דהפינס בקומדיה הטובה כי יותר שעשה אי-פעם, כמבריה לשעות הי פנאי. הוא צד ציפורים בשטחים אסורים, דג דגים באזורים שמורים ונדרף על-ידי שוטר מצחיק וגלעג. כדאי לראות.

כתום הלילה המשך פושר

טיק, טיק, טיק (אסתר, תליאביב; ארצות-הברית), כחום הלילה" היה, כוכור, סרט בהש-תפתות סינדיני פואטיה ורוד שטייגר על בלש כושי, הי חוקר פרשת רצח בעיירה דרומית, למורת-רוחו של השרף הלבן. "טיק, טיק, טיק" מנסה ללכת צעד אחד קדימה, ולבדוק מה קורה באותה האווירה של עיירה דרומית בי ארצות-הברית, כאשר כושי נחנר כשרף במקומו של איש לבן, ששימש בתפקיד שנים רבות.

ג'ים בראון, שחקן הראגבי הכושי, אשר עבר מן הספורט לקולנוע, טען בזמנו שהסכים לקבל את תפקיד השרף השחום, רק משום שזו דמות ריאליסטית ולא "סופר-מן שחור" (רמז דק לדמותו של פואטיה בסרט הקודם). ואמי נם, הוא מגלם כאן דמות של אדם הנכנס לתפקיד עם כל החששות והפחדים שהם מחוייבי המציאות, כאשר ממנים כושי לשמור על הסדר בין הכבנים.

אלא שכאן נגמרת למעשה המציאותיות של הסרט. הי שרף החדש אינו נתקל אף פעם בתופעות של התנגדות ממשית, אלא רק בהפרעות של מיקרים קיצוניים (כמה פירחחים לבנים או כמה "פנתרים" שחורים). גם הבעיות העומדות בפניו אינן מורכבות במיוחד: הוא אוסר נער לבן שגרם לתאונה קטלנית מתוך שכרות, ומרגיז את אביו של הנער; או משליך לכלא כושי שאנס נערה, ובכך מקים נגדו בעיקר את חמת אמו של העבריין. כל היתר מגלים הבנה רבה לעמדתו של איש החוק; השרף המודח מוכן לשכוח את הבושה שבהדחתו ולעזור בשמירת החוק, ו-

מי רצח את הדודה?

שרידי הפחד (דקל, תל-אביב; אנגליה) — זהו סרט-מתח משונה מאד, שנדמה כאילו החליט בחציה-הדרך שלא מספיק לו להיות מותח, אלא צריך להכיל בתוכו גם "בשורה". והתוצאה היא שגם חסידי המתח וגם מחפשי הבשורה אינם מקבלים תמורה נאותה. צעיר שזכה לפירסום, לאחר שהצליח להשתחרר משימוש בסמים וכתב ספר רבי-מכר על חוויה זו, מגלה, בחופשה באיטליה, דודה עשירה המרבה במיפעלי צדקה המעוררים עבריינים לשוב לדרך הישר. הדודה נרצחת, הצעיר מנסה לחקור את הפרשה, נתקל בקירות אטומים של שתיקה בכל אשר יפנה, ובעקבות של כת סודית ומיסתורית.

עד כאן, נתונים ההולמים בהחלט סרט-מתח. אלא ש-מחבר התסריט פול דאהן (התסריטאי של "המרגל שחור מן הכפור") רצה להשיג הרבה יותר. במקום לפתור תע-לומה בלשית, העדיף, לקראת הסוף, לתת לכל העניין פירוש כלל-אנושי — הגיבור הטראגי הנדרף על-ידי עולם ומלואו ונורק בכוחות שטניים מכל מיסגרת אנושית. הי תפנית מכיוון אחד לשני היא כה פתאומית ובלתי-מבוסס-סת, עד שגם המתח וגם הבשורה מוחמצים לחלוטין.

אמנם, הצילומים של אוסוואלד מוריס הם יפים להפ-

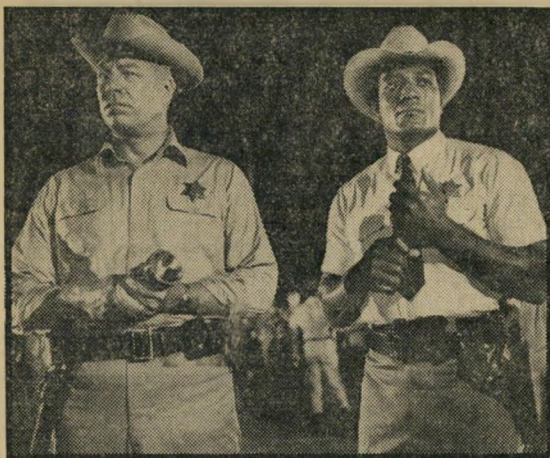
ה"סקופ" שהלך לאיבוד

אל תתחילו עם אנשי ה-מאדים (פריז, תליאביב; צרפת) — קומדיה פושרת עם כמה רג-עים מבריקים, והרבה מאד רגעים בינוניים, המצטיינת בכל החסרונות של המפיק שלה, פיליפ דה ברוקה, במאי "האיש מריו" (המעדיף את הבדיחות הקטנות על התוכן הכללי של הסרט) בלי המעלות האופייניות לו (הגיון מטורף וסצינות אבסורדיות משעשעות).

הבמאי הנרי לנואה בחר בסיפור על עיתונאי שלומיאל, המחמיץ בקביעות את כל ה"סקופים" שלו, וכמשימה אחר-רונה לפני פיטוריו, ושלח לסקר הולדת חמישה באי קטן ומוזנח, ליד חופי ברטאן. בטעות הוא משגר ידיעה על נחיתת אנשי-חלל באי, אחר כך הוא מכחיש אותה, אחר כך אנשי חלל נוחתים באמת, ואיש אינו רוצה להאמין לו, וכו'. ... בקיצור, הסיפור על הרועה שצעק "זאב" יותר מדי פעמים.

מאחר וההומור לתסריט הוא דליל למדי, ממלא אותו לנואה בכל מיני שביבים פולקלוריסטיים על תושבי האי, ובעצם שביבים אלה מצחיקים יותר מן העלילה העיקרית: עוזרת-בית צעירה, המודיעה בחדווה לכל אורח גברי כי בית אדוניה, "שהיא לבדה בבית"; בעלת פונדק, המתוית-סת בשווייזרנפש לאנשי חלל (מבחינה חזותית אלה נשות-חלל) ומגישה להם משקה שיתחמומו, כי בחוף משתוללת

קנדי ובראון: שחור במקום לבן

שומו שמיים — אפילו ה"קוקלאקס-קלאן" מצדד בסדר ובמשמעת, תחת שרף כושי.

הופעה מיקצועית של שחקן כמו ג'ורג' קנדי (המנהל הי-טכני ב"שדה העופה") או הברקותיו המלוטשות של פרד-ריק מארץ, כראש עיר זקן ועקשן, אינן יכולות לחפות על החלקלקות ההוליבודית הפותרת את כל הבעיות, גם בתסריט וגם בבימוי. עם כמה טיק-טיק-טיקים עוד לא פותרים את בעיות הכושים בדרום ארצות-הברית.

המינגס והאניקט: כת סודית ומיסתורית

ליא, מישחקו של דויד המינגס מעורר אמון וסימפטיה ואשתו גייל האניקט היא נערה שענים מאוד להביט בה, אבל זה עוד רחוק מכדי לפצות את הצופה, הנוסע עד שיכון בבלי, וקופא מקור באולם "דקל" המאוורר בחורף.

רושפור ואנשי-חלל: סוכריות תפלות

סופה; או הרופא, המציג את אשתו הישישה כ"זרה שלא התאקלמה עדיין במקום", אחרי שנים של חיים יחד. ז'אן רושפור ומשה מריל חביבים בתפקידים הראשיים, והסרט יכול להיראות בסופו של דבר סימפטי מאוד בקנה-מידה של הדור הקודם, לאנשים בעל אורח-רוח, המוכנים לטעום סוכריות קצת תפלות. לצופים כאלה, הסרט מומלץ.